

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivankou Havlíkovou v právní věci

žalobce **V. A. D.**
v ČR bytem XXX
zastoupen JUDr. Hugem Körblem, advokátem
se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XXX, č. j. XXX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Odboru azylové a migrační politiky (OAM) ze dne XXX, č. j. XXX, jímž byla žalobci podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (ZPC) zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní s platností od 14. 8. 2024 do 30. 6. 2025. Dne 20. 1. 2025 podal žalobce u OAM žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 ZPC k zaměstnavateli XXX na pozici pomocný skladník, evidovanou v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (EVPM) pod specifikovaným číslem (žádost).
3. Správní orgán I. stupně vyšel při posouzení žádosti zejména z pobytové historie žalobce a jeho výsledku provedeném dne 7. 4. 2025, umožnil mu dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád) seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření k nim, žádné vyjádření však OAM od žalobce neobdržel. Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) ZPC, neboť se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu. Dle OAM žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pouze proto, aby se „dostal“ na území a jako držitel povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem splnil podmínky pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty v § 42g odst. 5 ZPC. U zastupitelského úřadu v zemi původu v Hanoji ji totiž podat nemohl jinak, než v rámci vládního programu „klíčový a vědecký personál“. Cílem žalobce, a dost možná ani v jeho schopnostech ve skutečnosti vůbec není dostudovat a získat tak v ČR vysokoškolské vzdělání, ale vykonávat zde nekvalifikovanou či méně kvalifikovanou práci, kterou by mohl vykonávat i člověk se základním, případně středním vzděláním.
4. O odvolání, v němž žalobce namítal obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým přisvědčil závěrům prvostupňového správního orgánu, zhodnotil jeho posouzení zjištěného skutkového stavu a vyjádřil se s poukazem na judikaturu správních soudů k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce, které neshledal důvodnými. Proto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

5. V *prvním žalobním bodu* žalobce tvrdil nedostatečné odůvodnění závěru správních orgánů, že žalobce obešel zákon o pobytu cizinců. K tomu poukázal na historii svého pobytu a namítal, že pokud chtěl od počátku obcházet ZPC a ve skutečnosti nestudovat, ale pracovat, nabízí se otázka, proč tedy déle než dva a čtvrt roku čekal s tím, aby žádal o vydání pobytového oprávnění, o kterém se domnívá, že až tomu umožní pracovat. Pokud by byly správné domněnky správních orgánů, že chtěl ve skutečnosti v ČR pracovat, těžko by se svou snahou čekal dva a čtvrt roku, a současně by těžko tři a čtvrt roku (tedy od svého příjezdu dne 2. 9. 2023 do dne podání žaloby) nepracoval. Za situace, kdy tři a čtvrt roku po svém přicestování do ČR nepracuje, domníval se, že pracovat nemůže a bude moci pracovat až na základě zaměstnanecké karty, o jejíž vydání požádal po dvou a čtvrt letech svého pobytu v ČR pro finanční problémy své rodiny, je naprosto zřejmé, že domněnky správních orgánů, že ve skutečnosti přicestoval do ČR za účelem práce, a tedy obešel zákon, jsou zcela liché, chybné a ničím nepodložené.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N

6. Žalobce dále poukázal na znění § 46 odst. 6 písm. a) a citoval ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) ZPC s tím, že obsahuje demonstrativní výčet případů, kdy se jedná o obcházení zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgány rozšiřují tento výčet, měly by tak činit restriktivně. A pokud rozšiřují tyto specifické případy, musí to žalovaný velmi dobře zdůvodnit a vysvětlit, což se nestalo.
7. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil, že se ve skutečnosti § 56 odst. 1 písm. m) ZPC týká obcházení zákona o pobytu cizinců, nikoli nařízení vlády č. 220/2019 Sb. v účinném znění, kdy žalovaný v rozhodnutí uvádí, že žalobce obchází ZPC, nicméně oním zákonem o pobytu cizinců rozumí toto nařízení vlády. Rozhodnutí žalovaného je proto i z tohoto důvodu chybné a špatné.
8. Žalobce žádal, aby soud rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí OAM zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť většina námitek v žalobě je obsahově zcela shodná s námitkami uvedenými v odvolání. Nad rámec uvedeného žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobce, že je jeho rozhodnutí nepodložené, chybné a špatné. Poukázal na pobytovou historii žalobce, výsledky jeho studijních aktivit a výsledky žalobce v korelaci s právními předpisy upravující vstup a pobyt cizinců. Z nich vyplývá, že žalobce měl v úmyslu přicestovat za účelem zaměstnání, nikoli studia. Žalobce na území ČR nenaplnil zamýšlený účel vysokoškolského studia, k němuž se připravoval, a po téměř dvou letech se neúčastní vysokoškolského studia. Skutečnost, že se žalobce po neúspěšném konci jazykové přípravy ke studiu na vysoké škole (VŠ) znovu nevydal cestou tohoto studia a namísto toho požádal o vydání zaměstnanecké karty, svědčí o tom, že deklarované studium na vysoké škole sloužilo pouze jako záminka k získání výdělečného titulu v podobě zaměstnanecké karty. Pokud by primárním cílem pobytu žalobce na území ČR skutečně bylo studium na VŠ, jistě by se po prvním neúspěšném pokusu přihlásil znovu ke studiu na VŠ, respektive k jazykové přípravě k takovému studiu. Žalobce se místo toho věnoval kurzu českého jazyka a českých reálií organizovaného společností DBS. K žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 11. 3. 2025, č. j. 8 Azs 256/2024-47, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2025, č. j. 21 A 60/2024-99, a citoval z nich.
10. Podle žalovaného byly u žalobce splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Žalovaný se ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, který přistoupil k zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) ZPC, neboť se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu.
11. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Důkazy žalobce v žalobě výslovně neoznačil, pouze uvedl „dle textu“, přičemž se podle znění žaloby jedná o skutečnosti, které

vyplývají z obsahu spisového materiálu, jímž soud ve správním soudnictví důkaz neprovádí, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu vychází.

13. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
15. Předně se soud zabýval žalobcem tvrzenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
16. Z ustálené judikatury správních soudů je zřejmé, že institut nepřezkoumatelnosti nelze libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Nedostatkem důvodu nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
17. Nepřezkoumatelnost není způsobena ani nižší kvalitou odůvodnění, nýbrž závěrem o tom, zda rozhodnutí obsahuje alespoň základní náležitosti do té míry, že může být podrobeno soudnímu přezkumu. Správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument. Pokud žalobce uplatní pouze obecné námitky, může se s nimi správní orgán vypořádat pouze v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2018, č. j. 8 Afs 71/2007 – 116). Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně *implicitae* vypořádány i námitky účastníka, absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78).
18. V projednávané věci žalobou napadené rozhodnutí těmito požadavkům dostalo. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden, jakými skutečnostmi se zabýval, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností své závěry učinil. Zároveň se dostatečně vypořádal se všemi základními námitkami, jež žalobce v průběhu správního řízení uplatnil. Postačí, že žalovaný prezentoval ucelený právní názor na provedená skutková zjištění, pročez tento poskytuje dostatečnou oporu výroku napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí lze seznat, na základě jakých podkladů a na základě jakých úvah žalovaný dospěl ke svým závěrům. Nenastala situace, kdy by žalovaný dospěl k závěrům na základě úvah, jež by byly žalobci skryty, s nimiž by nemohl polemizovat. O tom ostatně svědčí také skutečnost, že žalobce uplatnil ke každému z dílčích zjištění žalovaného svou žalobní argumentaci. Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
19. Soud neshledal, že by rozhodnutí bylo vnitřně rozporné. Z napadeného rozhodnutí je patrné, v jakých skutkových okolnostech a jejich provázanosti, resp. uceleném řetězci žalovaný shledal obcházení zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nutno číst

v jeho celku, nelze jednotlivé úvahy žalovaného vytrhávat z jejich celkového kontextu a žalovaného „chytat za slovo“. Nelze přitom pominout, že výsledná podoba napadeného rozhodnutí je silně ovlivněna způsobem argumentace žalobce v předcházejícím řízení. Rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost.

20. Námitka není důvodná.

21. Soud nemohl vejít ani na námitku *druhého žalobního bodu*, v němž žalobce označil závěry žalovaného a OAM za domněnky. Podle stanoviska soudu si správní orgány obou stupňů opatřily dostatek podkladů pro své závěry a na základě zjištěného skutkového stavu tento správně vyhodnotily. Bylo na žalobci, aby již před vydáním prvostupňového rozhodnutí závěry OAM zpochybnil. K tomu měl příležitost zejména poté, kdy byl podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád) poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí a vyjádřit se k nim. To sice žalobce učinil a přislíbil vyjádřit se písemně do 30 dnů. Žádné vyjádření ale správní orgán I. stupně neobdržel. Následně žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, své odvolací námitky ale obdobně jako v žalobě uplatnil obecně, bez toho, aby konkrétně závěrům prvostupňového rozhodnutí oponoval. Jeho odvolací argumentace, uplatněná i v žalobě, spočívající v tvrzení, že pokud by chtěl od počátku obcházet zákon o pobytu cizinců, proč by déle než dva a čtvrt roku od příjezdu do ČR (dne 2. 9. 2023) čekal se žádostí o vydání pobytového oprávnění, o kterém se domnívá, že až to mu umožní pracovat, nemůže zákonnost posouzení zjištěného skutkového stavu zvrátit.
22. Soud k tomu ve shodě se žalovaným poukazuje na skutková zjištění vyplývající z pobytové historie žalobce, který nejprve pobýval na území ČR od 18. 9. 2023 do 31. 8. 2024 na základě dlouhodobého pobytu *za účelem studia*, konkrétně kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy ve smyslu § 64 písm. b) ZPC, a sice studia ekonomie na Univerzitě Karlově v Praze. Podle sdělení této vysoké školy (ze dne 3. 6. 2025) měl ale žalobce ve druhém semestru vyšší absenci a výsledek závěrečných zkoušek z českého jazyka a odborných předmětů slabý, proto mu nevznikl nárok na vydání osvědčení o absolvování studijního programu ani o vykonání jazykové zkoušky.
23. Nadále žalobce pobýval na území ČR od 14. 8. 2024 do 30. 6. 2025 na základě dlouhodobého pobytu *za účelem ostatní*, kdy se účastnil vzdělávacího kursu českého jazyka a českých reálií u společnosti DBS, tedy studia, které nesplňuje podmínky dle § 64 ZPC. Nejednalo se o studium na vysoké škole, ale o kurzy pro vietnamsky hovořící zájemce, primárně se zaměřující na výuku českého jazyka a seznámení se základními českými reáliemi za účelem naučit účastníky českému jazyku a usnadnit jim orientaci v české společnosti, seznámit je s pravidly a běžným fungováním v ČR (sdělení společnosti DBS ze dne 2. 6. 2025). Ostatně i v tomto kursu byl žalobce dle tohoto sdělení pomalejší a průběžné testy zvládl na 60-70 %.
24. Nelze ani přehlednout zjištění vyplývající z výsledku žalobce (dne 7. 4. 2025), kdy až na přímé otázky připustil, že nestudoval bakalářský obor ekonomie na UK, ale že se jednalo o přípravný kurz. Učebnici, ze které se připravoval na ekonomii si nepamatoval a na obecně známé otázky týkající se ekonomiky nebyl schopen odpovědět, stalo se tak i u otázek pokládaných v češtině. Při tomto výsledku žalobce také uvedl, že si podal přihlášku na vysokou školu, ale nebyl úspěšný, proto se přihlásil na jiný jazykový kurs, aby se zdokonalil. Nostrifikační zkoušky k datu svého výsledku neabsolvoval, nevěděl, kdy tyto zkoušky měly být, ale následně dodal, že na nich byl, ale nebyl úspěšný. Na pozici skladníka se hlásil,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N

protože má jeho rodina (uváděl, že má v ČR strýce žijícího v Ivančicích, je vlastníkem nehtového studia) finanční problémy, chce si vydělat na živobytí a případné další studium. O tom, že může být jako student akreditovaného oboru vysoké školy zaměstnán a pracovat brigádně si nic nezjišťoval, ale měl za to, že by zaměstnání nebylo kompatibilní s rozvrhem studia, které by musel plnit. Žalobce nevěděl o tom, že by mohl pracovat brigádně při studiu. Pripustil, že sklad, kde by měl pracovat jako skladník je v Hodoníně, a na otázku, jak chce skloubit práci v Hodoníně a zároveň jazykový kurs v Praze uvedl, že jazykový kurs v Praze dokončí a poté se přesune do Hodonína, kde bude moci studovat i pracovat.

25. Podle stanoviska soudu žalovaný správně vyhodnotil uvedené skutečnosti na podkladě relevantních právních předpisů, konkrétně ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) ZPC v rozhodném znění, kdy uvážil, že ač žalobce přípravný jazykový kurs u společnosti DBS řádně ukončil, k zamýšlenému vysokoškolskému studiu se nepřihlásil a požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici s nízkou kvalifikací. V době podání žádosti žalobce nestudoval vysokoškolský studijní obor, ač za tím účelem do ČR přicestoval. Za účelem studia ani nepožádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Po tvrzeném neúspěšném absolvování přijímacího řízení na akreditovanou vysokou školu se žalobce o další přijetí na jinou vysokou školu nesnažil. Současně z jeho pracovní smlouvy vyplývá, že má vykonávat závislou práci 40 hodin týdně. Soud ve shodě se žalovaným považuje za neuskutečnitelné, aby žalobce studoval vysokou školu v Praze a pracoval 40 hodin týdně v Hodoníně, a to tím spíše, kdy žalobce zjevně nebyl doposud na studiích vysoké školy, resp. v přípravném kursu akreditované vysoké školy, úspěšný a jen stěží je zvládal.
26. Závěr žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, které tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek, že se žalobce svým jednáním dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců a jeho jednání by nemělo vyústit k získání zaměstnanecké karty, je logický, podložený zjištěným skutkovým stavem a přiléhavě vyhodnocený. Žalovaný důvodně poukázal na to, že vstup a pobyt cizince ze třetí země na území ČR musí být vždy odůvodněn konkrétním účelem a tento musí cizinec primárně plnit. Žalobci byl umožněn vstup na území za účelem účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Takový účel spadal pod Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2016/801 (Směrnice), jež v čl. 21 odst. 1 písm. d) umožňuje členským státům odejmout povolení k pobytu, případně odmítnout jeho prodloužení, pokud takový cizinec pobývá na území za jiným účelem, než pro který mu byl pobyt povolen, a stejně tak žádost zamítnout, pokud má členský stát důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá přijetí dle čl. 20 odst. 1 písm. f) Směrnice (str. 5 žalovaného rozhodnutí). Na podkladě judikatury Ústavního soudu (sp. zn. II.ÚS 119/01 ze dne 1. 4. 2003) a rozsudku NSS (ze dne 11. 3. 2025 č. j. 7 Azs 256/2024-43) žalovaný vysvětlil, proč považuje závěry obou soudů přiléhavé na věc žalobce a vytkl přitom smysl a cíl Směrnice, čemuž soud v plném rozsahu přisvědčuje. Na str. 5-7 svého rozhodnutí se žalovaný výstižně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, kdy na podkladě zjištěného skutkového stavu tyto odmítl za použití judikatury, kterou blíže označil a citoval z ní (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023 č. j. 6 A 9/2021-58). Správní orgány obou stupňů při posouzení žádosti žalobce vyšly ze spisového materiálu, který zahrnuje zejména informace z předešlých pobytových řízení žalobce, informace škol, kde měl žalobce studovat, a z protokolu o jeho výslechu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N

27. Soud v této souvislosti poukazuje i na to, že žalobce po seznámení se spisovým materiálem dále nic nenavrhl, tedy nežádal jeho doplnění nebo provedení dalších důkazů, a sám prvoinstanční správní orgán ani žalovaný nezjistili skutečnosti, které by znemožnily žádosti vyhovět. Žalovaný tak po přezkumu prvoinstančního rozhodnutí a vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce opodstatněně dospěl k závěru, že shromážděné podklady tvoří ucelený řetězec, ze kterého bez pochybností vyplývá, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat zaměstnaneckou kartu.
28. Soud ve shodě se žalovaným rovněž poukazuje na citaci z nálezu Ústavního soudu a rozsudku NSS na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí, a citaci z rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 6 A 9/2021, neboť má za to, že tato rozhodnutí soudů žalovaný přílehavě aplikoval na příběh žalobce.
29. Soud proto odmítá tvrzení žalobce, že by žalovaný a OAM rozšiřovali demonstrativní výčet případů dle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC. Podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů aplikovaly dané ustanovení ZPC na věc žalobce zcela důvodně, své argumenty rozvedly velmi podrobně a za použití podkladů spisového materiálu vysvětlily, na základě jakých konkrétních skutečností ke svému závěru došly.
30. Soudu rovněž není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že žalovaný ve skutečnosti postupoval podle zmíněného nařízení vlády, neboť správní orgán I. stupně a žalovaný, který rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu aproboval, jednoznačně vycházeli z ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) ZPC ve spojení s § 46 odst. 6 písm. a) téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného proto soud ani v tomto ohledu nepovažuje za chybné a špatné, resp. rozporné se zákonem.
31. Námitka není důvodná.

Závěr a náklady řízení

32. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. února 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N